

Thomas Molnar

Ez a kép rólam 1951-ben készült, Sydney-ben. A gimnáziumban kapcsolatba kerültem a Somérral [lásd: Hasomér Hacair Magyarországon]. Csak azért jártam oda, mert disszidálni akartam. Akkor voltam hetedik gimnazista. Kérdezték, hogy akarok-e menni Izraelbe. A szüleim azt akarták, hogy Ausztráliába menjek, de azt válaszoltam, hogy akarok, és azt gondoltam, ha kimegyek, majd eldöntöm, hova megyek. Megérkeztünk Kassára. Ott voltunk két vagy három hétig, akkor azt

mondták, hogy most van egy transzport. Felültünk a vonatra, elmentünk Pozsonyba. Másnap reggel autóbusszra ültettek, és simán átmentünk Ausztriába. Bécsben a Rothschild Spitalba vittek minket. Reich Jancsi küldött nekem vízumot. Vállalnia kellett, hogy őhöz megyek Ausztráliába. A hajó Genovából indult, de mivel Bécs körül körben az oroszok voltak, nem lehetett busszal vagy vonattal menni. Ezért az amerikaiak repülővel elvittek minket Münchenbe, és onnan vonattal mentünk Genovába. Ott vártunk egy hétig a hajó indulására. A hajóút egy hónapig tartott. A hajó Perthben kötött ki, onnan hosszú vonatút volt Sydney-be. Megérkeztem Sydney-be egy vasárnap reggel, és odamentem lakni Reich Laciékhoz. Ugyanis három Reich testvér volt, Jancsi, Laci és Gyuri. Jancsi családja nekem olyan volt, mint a szüleim. Náluk laktam egy-két hétig. Azonnal kaptam munkát. Elmentem egy kekszgyárba, ahol egy targoncán toltam a kész kekszet a kemencéhez. Ilyen nagy lapokon volt a keksz, úgy tették fel a targoncára. Én azt hittem, hogy tudok angolul, de egy szót sem értettem, és engem sem értettek. Az ausztrál kiejtés egészen más volt, mint amit tanultam. Aztán néhány hónap alatt belejöttem. A kekszgyárban körülbelül három vagy négy hónapig voltam, és 4 font és 4 shilling volt a fizetésem. Ebből ki tudtam fizetni az albérletet, és épp annyi maradt, hogy ne haljak éhen. Kiderült, hogy ez gyerekbér, mert ha 18 éves elmúltam volna, akkor már a dupláját kaptam volna ugyanezért a munkáért. Albérletben laktam Sydney-nek abban a negyedében, ahol a többi magyar és a zsidók laktak. Aztán átmentem hivatalnoki munkára egy autóalkatrész-gyárba, ahol 5 fontot kaptam. Az már bent volt a városban, könnyebb volt a közlekedés. A kekszgyár kint volt a fenében, sokat kellett utazni. Az autóalkatrész-gyárban voltam körülbelül hat hónapig, és akkor találkoztam az utcán az Adler Lacival, aki gimnáziumi osztálytársam volt. Azt mondta, hogy ne hülyéskedj, mondd azt, hogy 21 éves vagy, örülnek, hogy akad munkás. Az tény, hogy akkor nagy munkaerőhiány volt Ausztráliában, és semmi papírt nem kértek. Azt mondtam, amit akartam. Adler Laci egy birkanyíró eszközöket gyártó cégnél volt csomagoló. Ez óriási üzlet volt, mert birka az rengeteg volt. Oda mentem dolgozni, felnőtt fizetést kaptam, 8 font 9 shillinget. Az már nagyon sok pénz volt. Ott voltam pár hónapig.